

підприємства. Одним з важливих показників ефективності управління власним капіталом є показник рентабельності. Даний показник визначає результат діяльності у різних її напрямках, наприклад, рентабельність активів показує відношення між прибутком, що залишився після оподаткування, до середньої величини активів підприємства, а рентабельність власного капіталу визначається відношенням чистого прибутку від реалізації до середньорічної вартості власного капіталу. В результаті даних аналізу можна розробити загальну стратегію управління власним капіталом на найближчий період. Для правильного вибору стратегії можуть використовуватися різні математичні та економічні моделі, а також спеціальні програмні продукти.

Наявність власного капіталу і навіть його зростання не є гарантією сталого розвитку підприємства. Лише за умови раціональної структури власний капітал стає ключовим фактором розвитку. Основу для ефективного управління власним капіталом суб'єкта господарювання разом із аналізом діяльності може становити належне управління формуванням власних фінансових ресурсів.

Таким чином, можна зробити висновок про те, що раціональна політика управління акціонерним капіталом дозволить підвищити ефективність функціонування підприємства.

Література

1. Березюк К. М. Управління акціонерним капіталом підприємств / К. М. Березюк // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 10. – С. 95–98.
2. Закон України «Про акціонерні товариства» від 17.09.2008 р. № 514-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/514-17>.
3. Савчишкіна Н. В. Источники формирования собственного капитала и эффективное управление им / Н. В. Савчишкіна // Инновационные технологии научного развития: сборник статей Международной научно-практической конференции. – 2016. – С. 127–129.

Красновська Н. В., ст. гр. ФСТЗм-11
Кнейслер О. В., д.е.н., професор

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Досвід функціонування розвинутих підприємств переконує в тому, що їхній стійкий розвиток залежить від сукупності таких властивостей, як гнучкість і швидкість реакції на зміни в кон'юнктурі ринку, конкурентоздатність продукції і виробництва, інвестиційна активність, висока ліквідність і фінансова стабільність, широке використання інноваційних факторів для саморозвитку.

При цьому слушно зазначає Островська О. А., що «умовою і гарантією виживання й розвитку будь-якого підприємства в конкурентному середовищі,

як бізнес-процесу, важливим критерієм його фінансової стабільності, однією з важливих ознак фінансового стану підприємства є його фінансова стійкість» [1, с. 182]. Відтак, фінансова стійкість суттєво впливає на досягнення підприємством фінансової рівноваги, а управління нею – на зростання його ринкової вартості.

Таким чином, управління фінансовою стійкістю будь-якого підприємства є запорукою його успішного функціонування у контексті виявлення його сильних і слабких позицій, здійснення контролю за фінансовою діяльністю з метою недопущення банкрутства.

Отже, на сучасному етапі розвитку економіки України, що характеризується кризовими явищами в усіх сферах діяльності, особливо актуальною є проблема забезпечення фінансової стійкості підприємства, такого його стану, за якого обсяг фінансових ресурсів, що перебуває в розпорядженні підприємства, забезпечує фінансову незалежність, платоспроможність, кредитоспроможність та фінансування розвитку діяльності, а також збільшення прибутку на поточний і перспективний періоди в умовах допустимого рівня ризику.

Для забезпечення фінансової стабільності функціонування підприємства необхідно визначати конкретний рівень фінансової стійкості та здійснювати її кількісну оцінку. Особливе значення при цьому належить визначенню певного ступеня фінансової стійкості, низки чинників, що обумовлюють межу стійкості, обґрунтованості методичних підходів до її оцінки.

Підприємству важливо окреслити оптимальну межу фінансової стійкості, оскільки недостатня фінансова стійкість підприємства може призвести до його неплатоспроможності, а надлишкова – сприятиме гальмуванню темпів економічного розвитку підприємства в конкурентному середовищі. При цьому одним з компонентів фінансової стійкості підприємства є наявність у нього фінансових ресурсів, достатніх для розвитку конкурентоздатного виробництва.

Вагомим та невирішеним є питання про кількісні характеристики фінансової стійкості підприємства, про визначення достатнього рівня фінансової стійкості, за якого можна вважати, що підприємство функціонує ефективно. У підприємства, що має низький рівень фінансової стійкості, спостерігається спад ділової активності та рентабельності, а збитковість операційної та фінансової діяльності свідчить про те, що підприємство перебуває під загрозою банкрутства. Проте наявність високої фінансової стійкості не завжди гарантує підприємству фінансове процвітання.

Отже, фінансова стійкість – це комплексне поняття, що залежить від впливу цілої низки зовнішніх та внутрішніх чинників, характерне результативністю формування, розподілу й використання фінансових ресурсів, при якому забезпечується зростання ринкової вартості підприємства на основі

зростання прибутку й нарощування фінансового потенціалу при збереженні платоспроможності й кредитоспроможності.

Література

1. Островська О. А. Фінансовий стан та фінансова стійкість підприємства: теоретичні аспекти визначення їх суті / О. А. Островська // Стратегія економічного розвитку України / Голов. ред. О. П. Степанов. – К.: КНЕУ, 2002. – Вип. 4 (11). – С. 182–187.

Крупа А. М., ст. гр. ФСГМ-11

Письменна Т. В., к.е.н.

ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

Система оподаткування є найбільш актуальним питанням для суб'єктів господарювання, адже вона прямо впливає на їх фінансовий стан. Правильно розроблена політика держави у сфері оподаткування підприємства сприяє його розвитку, збільшенню виробничого потенціалу, створенню робочих місць, можливостям для модернізації обладнання, що, у свою чергу, забезпечує підвищення конкурентоспроможності продукції та підприємства загалом.

Незалежно від розміру, форми власності чи галузі, в якій функціонує підприємство, основною метою його діяльності є позитивний фінансовий результат – прибуток, обсяг якого має бути достатнім для покриття витрат і розвитку підприємства у наступному періоді.

З економічної точки зору, прибуток – це різниця між грошовими надходженнями і грошовими видатками, а з господарської – невідповідність між майновим станом підприємства на кінець і початок звітного періоду [1, с. 117].

Згідно з вітчизняним податковим законодавством держава втручається в розподіл прибутку підприємства, у результаті чого прибуток розподіляється на податок на прибуток і чистий прибуток. Податок на прибуток надходить у дохідну частину бюджетів, а чистий прибуток залишається в повному розпорядженні підприємства та використовується ним на виплату дивідендів, розширення і оновлення виробництва тощо [1, с. 206].

Держава, як один з учасників процесу розподілу прибутку, встановлює правила і відсоткові ставки з податку на прибуток. Практика оподаткування підприємств в Україні започаткована з настанням незалежності. З 1991 року і до сьогодні було прийнято декілька законодавчих актів і нормативно-правових документів, які встановлювали правила справляння цього податку. Основні особливості оподаткування прибутку підприємств відповідно до них подаються у табл. 1.